



# Dobré zprávy:

Bulletin Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 1 (2009) : č. 3 – září



## Vážení a milí čtenáři,

dostává se vám do rukou již třetí číslo časopisu Dobré zprávy, které přináší „dobré zprávy“ tentokrát z oblasti vzdělání a vzdělanosti.

*Didactica magna, Brána jazyku otevřená či Informatorium školy mateřské – to jsou jenom některá z pedagogických děl, která zajistila Janu Amosu Komenskému trvalý vzhlas a vysloužila mu přídomek „učitel národů“. A snad i kvůli tomu bychom měli mít ke vzdělanosti blíže než jiné národy, které se nemohou pyšnit takovou osobností, jako byl tento poslední biskup Jednoty bratrské, teolog, filosof, spisovatel a pedagog. Byl to J. A. Komenský, kdo poprvé definoval pojmy školní rok a školní prázdniny, kdo předložil na svou dobu velmi pokrokový projekt systematizace školství, kdo doporučoval mladým lidem po ukončení školy cestovat, kdo zdůrazňoval, že vzdělání je neustálé a nikdy nekončí.*

*Začínající školní rok je dobrým důvodem, proč se tématu vzdělání věnovat více. Tím spíše, že právě podpora vzdělání patří mezi hlavní projekty Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Je chápána jako podání pomocné ruky mladým lidem, kteří jsou nějakým způsobem v životě znevýhodněni a kteří se díky vzdělání dokáží zařadit mezi ostatní jako jejich rovnocenní kamarádi a partneři. Jak tvrdí ředitelka VDV paní Milena Černá: „Podpora vzdělání je velice účinný nástroj, jak začleňovat lidi se zdravotním či sociálním postižením do společnosti.“ Její myšlenku hezky rozvinula*

*Pavlína Folovská z ČSOB, která přirovnává dnešní společnost k obrovskému bludišti, z něhož najde východ jenom ten, kdo ví, kde ho hledat. „To, že lidem s jistými handicapy umožníme studovat, je, jako bychom jim dali k tomuto bludišti klíč.“*

*ČSOB společně s VDV založila již v polovině 90. let Fond vzdělání a letos ho rozšířila o projekt Patron, o němž se zde dozvíte více. Stejně jako o Letní jazykové škole pro děti z dětských domovů, kterou VDV pořádá už několik let a z té letošní vám přinášíme reportáž. Třetím článkem o zvyšování vzdělanosti jsou Salzburské semináře pro lékaře, i když tím aktivita VDV na dané téma nekončí. Právě nyní na podzim se rozebíhá osvětová kampaň Kroky k integraci, zaměřená na zpřístupnění škol a vzdělání lidem se zdravotním postižením. Její součástí je udělení cen školám, které vycházejí maximálně vstříc handicapovaným studentům, a vydání brožurky pro žáky základních škol o tom, jak komunikovat se spolužáky se zdravotním postižením. I to patří k celkové úrovni vzdělanosti!*

*Novinkou tohoto čísla je odborná příloha, která je věnovaná – jak jinak – vzdělávání! Vraťme se ale zpátky k Janu Amosu Komenskému, jehož obecné vyučovací zásady neztratily svou platnost dodnes. Přejme si, aby naše forma podpory vzdělání, i když je to jen kapička v moři, byla ze stejné trvanlivého materiálu, jako pedagogické metody tohoto velkého učitele národů.*

Irena Šatavová

## Z obsahu...



**Rozhovor** s Františkem Kopeckým, členem Poradního sboru Fondu vzdělání a ředitelem Gymnázia Jana Nerudy



**Reportáž** z letní jazykové školy pro děti z dětských domovů



**Projekt Patronát** Fondu vzdělání a anketa mezi stipendisty



**Srdce a dlaň otevřené**  
Portrét A. K. Velana



**Představujeme**  
středisko Diakonie v Soběslavi Rolnička  
Příloha Výsledky výzkumu Škola bez bariér



**Rovný přístup** ke vzdělání – součást vyrovnávání příležitostí



## O hledání dynamické rovnováhy s RNDr. Františkem Kopeckým

Gymnázium Jana Nerudy v Hellichově ulici na pražské Malé Straně patří mezi nejstarší gymnázia v České republice – založeno bylo v roce 1865. Z profesorů či absolventů této vzdělávací instituce vzešly osobnosti, jako např. akademik Bohumil Bydžovský, profesori Jan Patočka a Radim Palouš, spisovatel Vladislav Vančura, herci Jan Tříska, Martin a Petr Štěpánkovi, Jaromír Hanzlík, Jiří Štěpnička, Bára Hrzánová... Ředitelem gymnázia je už téměř dvacet let RNDr. František Kopecký, člen Poradního sboru Fondu vzdělání.

### ● Zavzpomínejte prosím, kdy, kde a jak se vaše cesty zkřížily s VDV, respektive s jeho Fondem vzdělání.

Příznám se, že datum si už přesně nepamatuji – bylo to někdy na počátku 90. let, kdy jsem byl ke spolupráci přizván ředitelkou VDV paní doktorkou Milenou Černou.

A protože si VDV velmi vážím, tak jsem i přes své velké vytížení se spoluprací souhlasil.

### ● V čem spočívá hlavní role Poradního sboru?

Základem naší práce je projednávání žádostí dětí, které usilují o získání stipendia z Fondu vzdělání. Většinou jde o žáky a studenty z dětských domovů či o děti s nějakým handicapem. Poté, co dostaneme do rukou všechny podklady potřebné k rozhodování, pozveme zájemce o stipendium k nám, aby se nám osobně představili a řekli, na co stipendium potřebují a hlavně – co plánují do budoucna. To proto, že jsme připraveni podporovat ty studenty, kteří se chtějí postavit na vlastní nohy, najít si bydlení, práci a postarat se sami o sebe. Ti, kteří prokáží, že to opravdu myslí vážně a jsou schopní to zrealizovat, získají stipendium. Následně pak kontrolujeme, s jakými výsledky studují. Pokud nestudují dobře, příspěvek na další rok nedostanou.

### ● Toto posuzování asi není úplně jednoduché...

Není, ale na druhou stranu je to pro mě obrovský lidský zážitek a obohacení, když vidím, s čím vším se musí ty děti potýkat. Jsou to někdy krásní lidé po všech stránkách, nehledě na jejich handicap. Občas si při

své učitelské praxi říkám, že by je měli vidět někteří naši zhyčkaní studenti, kteří mají všechno, ale když mají přiložit ruku k dílu, fňukají. „Tyhle děti byste měli vidět – v jakých podmínkách vyrůstají, co všechno musejí překonat a co všechno dokážou!“ říkám si.

### ● Utkvěl vám za ta léta některý stipendista či stipendistka v paměti více než jiní?

Bylo mezi nimi několik typů, u kterých ve mně zůstala hluboká touha ještě někdy je v životě potkat a dozvědět se, jak jejich život pokračoval. Jejich tváře vidím před sebou celkem jasně, jména si ale už k nim – vzhledem ke stovkám projednávaných případů – přiřadit nedovedu.

„jsme připraveni podporovat ty studenty, kteří se chtějí postavit na vlastní nohy, najít si bydlení, práci a postarat se sami o sebe“

### ● Gymnázium Jana Nerudy má jeden vzácný primát – bylo první střední školou, která se začátkem 90. let stala bezbariérovou. Jak k tomu došlo?

Především jsme byli první školou, která v roce 1990 přijala ke studiu čtyři studenty z Jedličkova ústavu. Teprve později, když byla vyhlášena akce „tři miliardy do školství“, se nám podařilo získat peníze na vybudování bezbariérových vstupů po celé škole a na zvedací plošiny a výtahy.

### ● Co vás vedlo k tomu, že jste na školu přijal handicapované žáky, přestože v té době bylo obvyklé, že studovali odděleně ve speciálních školách a o integraci mezi jejich vrstevníky se ještě neuvažovalo?

Konkrétním impulsem bylo to, že mě oslovili rodiče čtyř žáků z Jedličkova ústavu s prosbou, zda bych byl ochoten přijmout jejich děti do běžných tříd. Pokládal jsem to za samozřejmost, nikoliv za nějakou mimořádnost. Vnímám to jako důležitou věc, přínosnou zejména pro ostatní žáky, mezi které měly handicapované děti přijít.

### ● Jak jste tehdy postupoval?

Pro začleňování handicapovaných studentů mezi ostatní žáky neexistovala v té době žádná pravidla. Já jsem přišel na zdejším gymnáziu jako nový ředitel, a proto jsem ze všeho nejdříve oslovil své zkušené kolegyně a výchovnou poradkyni a ptal jsem se na jejich názor a na to, zda budu mít k tomuto kroku jejich podporu. Souhlasily, stejně jako potom celý učitelský sbor. Uspořádali jsme tedy schůzku s rodiči postižených studentů, které se zúčastnil mimo jiné i psycholog, a vzájemně jsme si vyjasňovali své představy a hledali dynamickou rovnováhu mezi potřebným a možným. Rodiče nám řekli, jak jsou jejich děti postižené a co jsou schopné zvládat. Já jsem jim dal zase jasně najevo, že budeme jejich děti považovat za rovnocenné s ostatními žáky, a proto na ně budeme mít i stejné učební požadavky. Praktický dopad tohoto přístupu byl ten, že např. jeden z postižených studentů musel dělat reparát. Brali jsme tyto handicapované děti jako své plnohodnotné studenty se vším všudy – nejen s rovnými právy, ale také s rovnými povinnostmi. Nevnímali jsme je jako nějaké „chudáčky“ či „chudinky“! Tyto děti k nám nastupovaly po řádných ▶

Rozhovor vedla Irena Šatavová



zkouškách a neměly žádné úlevy kromě těch, které vyplývaly z jejich konkrétního postižení. To jsem považoval a považuji za naprosto zásadní.

● **Připravovali jste ostatní děti ve škole na to, že k nim do tříd budou chodit spolužáci se zdravotním postižením?**

Otázku, zda to udělat, jsem si položil, ale nakonec jsem si na ni odpověděl: ne. Tím bych u nich vytvořil představu, že přijde někdo zvláštní, a popřel bych pravidlo rovnocennosti mezi všemi studenty, které jsem ctil.

● **Měl jste už v té době zkušenosti s prací s handicapovanými lidmi?**

Jako dítě jsem byl svědkem toho, jak byl postižený hluchoněmý člověk zničen svým okolím. Jeho rodiče mu chtěli vynahradit postižení takovou přemírou lásky a péče, že když zemřeli, nedokázal tento člověk unést tíhu života a žít se svým okolím - a dobrovolně ze života odešel. To pro mě byla dostatečně varovná zkušenost, která mě vedla k tomu, abychom pomohli dětem z Jedličkova ústavu postavit se na vlastní nohy, aby byly schopné plnohodnotného, samostatného života. V následujících letech k nám začaly přicházet různé metodické materiály týkající se práce s postiženými studenty a nás velice potěšilo, že vlastně kopírovaly námi vyšlapanou cestu.

● **Získali jste na postižené žáky nějaké dotace?**

Jako každý ředitel bojuji s papírováním a vyplňováním složitých dotazníků, tabulek a kolonek. Ovšem materiál o postižených žácích a o využití přidělených dotací na ně jsem měl moc rád a s jeho vyplňováním jsem byl rychle hotov – nikdy jsme totiž o žádné dotace na tyto děti v té době nežádali a ani jsme žádné nedostali.

● **Dařilo se vám zapojovat handicapované studenty také do různých, třeba i fyzicky náročnějších mimoškolních aktivit?**

Ano, dokonce s námi jezdili na lyžařské kurzy. V těchto případech jde o to, aby byli všichni žáci pohromadě a tvořili partu. Proto jsme se souhlasem rodičů brali postižené

spolužáky s sebou na hory a zatímco ostatní lyžovali, oni mohli bobovat či dělat jiné jednodušší věci, které jim jejich postižení umožňovalo. Jedna studentka odkázaná na vozík s námi byla také na výměnném zájezdu až v Paříži, kde byla přijata na radnici tehdejší starostou a pozdějším prezidentem Jacquesem Chirackem. Prostě všechno šlo. Dokonce i v době, kdy škola ještě neměla bezbariérový vstup a spolužáci museli nosit dívku odkázanou na vozík po schodech.

● **Máte za sebou 38 let praxe ve školství, z toho osmnáct let jste byl třídním učitelem a skoro dvacet let ředitelem gymnázia. Co bylo vašemu srdci bližší – stát na stupínku jako učitel matematiky a fyziky, anebo řízení školy se vším, co k tomu patří?**

Takto jsem si tu otázku nikdy nekladl. Když se už rozhodnu něco dělat, pak to dělám vždycky naplno. To platí i o mém ředitelování, ale musím přiznat, že po kantořině se mi občas zasteskne. Naštěstí v Čechách má ředitel školy povinnost také učit. A nejlépe mi tudíž je, když zavru dveře do třídy, stojím ve třídě a učím.

● **Zbývá vám ještě nějaký čas na věci a zájmy, které s vaší prací nesouvisí?**

Ale zbývá – čtu, fotografuji, mám rád hudbu, chodím do přírody... Od svých pěti dětí mám už čtrnáct vnoučat a s nimi trávím čas moc rád! ●

## *Malostranská akademie*

Novodobou tradicí Gymnázia Jana Nerudy se stal vzdělávací program Malostranské akademie. Šlo o pravidelné středeční večery, které se konaly v aule zdejší školy a byly otevřené nejen studentům a pedagogům, ale i veřejnosti. Po krátké přednášce na vybrané občanské téma se tu rozproudila diskuse, která se protáhla občas až do desáté, jedenácté hodiny večerní. Duchovními otci Malostranské akademie byli Prof. PhDr. Petr Piňha, CSc., jenž zastával v letech 1992 – 94 post ministra školství, a zdejší ředitel František Kopecký, který akademii celých devět let moderoval. Téměř desetiletou tradici Malostranské akademie přerušily povodně v roce 2002. Nyní se však uvažuje o jejím obnovení, takže se máme na co těšit!



## Tři pilíře VDV při vzdělávání lékařů



Již 17 let zprostředkovává VDV prestižní mezinárodní semináře a stáže pro lékaře. Začátkem 90. let začal VDV s pomocí sesterských organizací v zahraničí vysílat české lékaře na dvouměsíční stáže do nemocnic v Kanadě, USA a Francii. Od roku 1992 je absolvovalo více než 200 lékařů z ČR a SR.

V roce 2001 vstoupil VDV do mezinárodního programu Salzburg Medical Seminars International, v němž si lékaři vyměňují znalosti a zkušenosti z nejrůznějších klinických oborů. Na jeho stáže a semináře, kde přednášejí špičkoví odborníci z Rakouska a USA, se do Salzburgu sjíždějí účastníci z téměř 30 zemí. Program Salzburg Medical Seminars International byl založen v roce 1993 a realizuje ho Open Medical Institute s finanční podporou The American Austrian Foundation. Jeho seminářů a stáží se již zúčastnilo více než 8000 účastníků, z toho 400 lékařů z ČR.



OPEN MEDICAL INSTITUTE  
Medical Education without Borders

VDV navazuje na Salzburšské vzdělávání tím, že pořádá semináře v Praze, které jsou uznávanou formou dalšího šíření vědomostí získaných v Salzburgu. Setkávají se zde lékaři a zástupci nestátních neziskových organizací zabývajících se podporou, rehabilitací a integrací pacientů do společnosti. Doposud proběhly semináře o rakovině prsu, cévních mozkových příhodách, paliativní medicíně a hospicovém hnutí, hyperaktivních dětech, následcích úrazů a nemocí páteře a další. Vzájemné poznávání podstaty nemocí a přístupu zdravotně sociálních nestátních neziskových organizací k problémům lidí, kteří konkrétními nemocemi trpí, tvoří mosty mezi zdravotnickou a sociální odbornou veřejností. ●

## Kroky k integraci

Letos na podzim probíhá osvětová kampaň podporující integraci dětí a dospělých se zdravotním postižením do společnosti.

Kampaň je zaměřená na zlepšení podmínek mladých lidí s handicapem při získávání optimálního vzdělání. Problematika vyrovnávání příležitostí všech občanů se spolu s postupující demokratizací a všestrannou humanizací společenského života dostává stále více do popředí pozornosti. Zahnuje jak postoj většiny společnosti vůči potřebám zdravotně postižených občanů, tak i jejich schopnost přijmout je mezi sebe. I přesto, že se situace v přístupu k lidem se zdravotním postižením u nás výrazně zlepšuje, stále je potřeba překonávat řadu bariér v této oblasti.

Kampaň Kroky k integraci je realizována formou propagace příkladů dobré praxe a zvýšením povědomí veřejnosti o potřebách handicapovaných. Projekt si klade za cíl zlepšit komunikaci mezi většinovou populací a lidmi se zdravotním postižením, otevřít širší diskusi o podmínkách studia pro handicapované studenty a zlepšit bezbariérovost na školách v ČR.

V rámci kampaně byla vydána publikace pro žáky základních škol „Jak komunikovat... aneb mám spolužáka se zdravotním postižením“. Zároveň byly oceněny tři vysoké školy, které vycházejí handicapovaným studentům co nejvíce vstříc:

- hlavní cenu Škola bez bariér 2009 získala Masarykova univerzita;
- cena za nejlepší projekt byla udělena Metropolitní univerzitě Praha, o.p.s.;
- zvláštní ocenění ČSOB za individuální přístup k handicapovaným studentům získala Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně. ●



## Děkujeme za přízeň a podporu!



- ČSOB darovala částku 80 000 korun na ocenění vysokých škol, které získaly titul Škola bez bariér 2009. ČSOB je dlouhodobým partnerem VDV a od roku 1995 podporuje projekt Fond vzdělání.



Specialists in air transport communications and IT solutions

- Zaměstnanci společnosti SITA INC B.V. věnovali 54 stravenek SODEXO v celkové hodnotě 5 350 korun pro lidi postižené povodněmi v létě 2009.



- T-Mobile Czech Republic, a.s. věnovala dobíjecí dárkové kupony v hodnotě 100 000 korun na potřeby sbírky VDV Dobra není nikdy dost. Jedná se o speciální edici dobíjecích kupónů Twist, určenou na podporu neziskových organizací.



- Společnost W. L. Gore & Associates podpořila osvětovou kampaň Kroky k integraci poskytnutím věcného daru v hodnotě 15 000 korun.

Děkujeme všem našim dárcům za jejich přízeň a podporu! ●

Stránku připravila Monika Granja



# Škola hrou

## Letní angličtina pro děti z dětských domovů

Areál Orlíček v Nekoři v sousedství Pastvinské přehrady se stal začátkem srpna místem, kam se sjeli účastníci již čtvrté letní jazykové školy organizované VDV. Osmnáct dívek a dvanáct chlapců z dětských domovů zde strávilo dva týdny prázdnin učením i zábavou. Jak se jim tu líbilo? „Určitě bychom jeli za rok zase,“ volali jednohlasně.

Irena Šatavová

Debbie učí jednu skupinu žáků v přízemí hlavní budovy, Scott s ostatními jsou o patro výše. I když v obou učebnách najdete lavice a tabuli jako ve školních třídách, děti v nich dlouho nepobudou. Stojí například v kroužku a pantomimou předvádějí různá povolání, jejichž anglické názvy musejí ostatní uhádnout. Podobných cvičení mají

Debbie a Scott, lektoři jazykové školy Akcent, připravených na každý den několik. Dopolední výuka ve dvou devadesátiminutových blocích tu totiž neprobíhá klasicky, ale formou hry. To děti baví. Nejen proto, že nedostávají domácí úkoly a nepíší písemky, ale protože se pořád něco děje.

Určitým úskalím sice je, že oba lektoři jsou rodilí mluvčí a češtinu jako výkladový jazyk

použít nemohou, to ale většinou vyřeší česko-anglický slovník. „Anebo nám to nakreslí,“ popisuje způsob dorozumívání dvanáctiletý Martin, který stejně jako jeho spolužáci oceňuje, že si zde rozšiřuje anglickou slovní zásobu. „Ve škole jsme probírali například na téma dům jen základní slovíčka: pokoj, kuchyň, okno. Tady pojmenováváme i stěny, půdu a mnoho dalších věcí, které s tím souvisejí,“ říká. Martin patří mezi těch málo dětí, které už na anglickém jazykovém táboře někdy byly, dokonce do jeho dětského domova Dagmar v Brně dochází americký lektor. „Angličtina je mým koníčkem a teď se budu chtít přihlásit do anglického kroužku,“ spráda své další plány.

Také čtrnáctileté Pavle se líbí, že učení anglického jazyka tu probíhá jinak než ▶

### Anketa mezi dětmi

1. Těšil jsi se na letní jazykovou školu? / 2. Jak se ti líbí výuka angličtiny? / 3. Co jsi na táboře ještě získal?

#### Pavel (14 let)

1. Moc se mi sem nechtělo – zase poznávat nové lidi a nové prostředí... A navíc je to od nás moc daleko. Teď toho však nelituji.
2. Učíme se jiným způsobem než ve škole. A chodíme si popovídat s Debbie a Scottem i mimo výuku. Je to fajn.
3. Poznal jsem tu nové děti a získal spoustu hezkých zážitků.

#### Petr (12 let)

1. Bral jsem to tak, že jedu na tábor a ještě si zlepším angličtinu.
2. Je to určitě lepší než ve škole.
3. Poznal jsem nové děti a získal spoustu hezkých zážitků.

#### Martin (12 let)

1. Už jsem na jednom anglickém kurzu byl, takže jsem se těšil.
2. Je to jiné. Pracujeme s pracovními listy, kde jsou třeba přeházená písmenka. Prostě je to hra.



3. Poznal jsem tu dobrý děcka a tábor jsem si užil.

#### Pavla (14 let)

1. Přijela jsem sem z jiného tábora, kde jsme tancovali hip-hop a moc se mi tam líbilo, takže zpočátku jsem byla spíš našťavaná.
2. Angličtina mě tu baví, i když je dost lehká. Hrajeme hodně hry a to se mi líbí.
3. Kromě angličtiny mám ráda naše večery – každá chatka vymyslí nějaký program a pak hrajeme vybíjenou a různé jiné

hry. Navázala jsem tu hodně velká kamarádství.

#### Jiřina (11 let)

1. Čekala jsem, že tu nebude nuda.
2. Ve škole na nás učitelky mluví česky, v tom je to jiné. Taky v tom, že je to více zábava, protože stále hrajeme nějaké hry.
3. Program mě baví, hlavně teď ke konci, když hrajeme více hry. Našla jsem si tu kamarádky a určitě si budeme psát e-mailly.

#### Karel (14 let)

1. Moc se mi sem nechtělo, bál jsem se, že se budu muset pořád učit.
2. Ve škole se taky občas učíme angličtinu formou hry, tady je to tak ale pořád. To mě samozřejmě baví víc a víc se toho taky naučím.
3. Já mám rád sport – fotbal, šachy a tak. Fajn byly i výlety do Nekoře a Letohradu. Mám tu hodně kamarádů a určitě zůstaneme v kontaktu.



## Škola hrou pokračování

ve škole. „Je to i lehčí, protože se tu nezkouší ani nepíšeme písemky. Hrajeme stále hry. Někdy se to zdá být až moc lehké, ale určitě tu získám širší slovní zásobu,“ hodnotí kurz. „Je u toho plno legrace, což nás víc baví. Díky tomu si i víc zapamatujeme,“ doplňuje ji čtrnáctiletý Karel, který stejně jako Pavla připouští, že ve škole jsou již s angličtinou dále. Tady ale mají možnost si s oběma lektory povídat o všem možném i ve volném čase, společně hrají fotbal, šachy...

### Nejen školou živ je člověk...

Výuka angličtiny končí každý den v poledne. Po obědě je čas a prostor vyhrazený zábavě. O děti se starají studentky pedagogiky Aneta Klápšťová, Gražyna Krucinová a Aurélie Golová spolu s vedoucí tábora Kristýnou Chudlařskou, která už má v rámci VDV zkušenosti s podobnými dětskými tábory a ozdravnými pobyty dětí v zahraničí. Také Aneta již absolvovala jeden letní dětský tábor, pro zbývající děvčata jde o první křest ohněm. „Je to nová zkušenost, protože je pochopitelně rozdíl mezi tím, co jsme probírali ve škole a co tady na vlastní kůži zažíváme,“ svěřují se. Dívky ale rychle získaly autoritu a dokáží se vypořádat i s občasnou nekázní, které se asi úplně vyhnout nelze.

To jim však neubírá na elánu, se kterým připravují pro děti odpolední program. Rozdělí si je do čtyř skupin, z nichž každá má svoje vlastní aktivity: tvoření slov z písmen, slovní fotbal, různé zábavné



soutěže, děláni tangramů z papíru, poznávání předmětů poslepu podle tvarů či kamarádů podle hlasu, hledání pozitivních stránek u záporných pohádkových postav... Skupiny dětí se postupně u jednotlivých vedoucích vystřídají, takže si vlastně vyzkoušejí všichni všechno. Nejde ale jenom o zábavu - Gražyna bude kupříkladu sledovat s dětmi na internetu příběh muže, který se narodil bez rukou i nohou. „Na jeho příkladu dětem ukážu, že lidé dokáží překonat obrovské těžkosti. Chci je povzbudit, aby se uměly vyrovnat s tím, že vyrůstají v dětských domovech,“ vysvětluje.

Když je venku hezky, chodí všichni po krásném okolí tábora, navštívili městečko Nekoř, zašli si na výlet do nedalekého Letohradu s jedinečným Muzeem řemesel. Děti ale také pomáhají. Pozametaly všechny cestičky, vytrhaly na nich bující trávu a uklízely po daňcích, kteří zde v Orlíčku žijí přes den v ohradách a v noci se volně procházejí

po celém areálu. Pohled na ně, jak se tu klidně pasou s mláďaty, otevírá v lidských duších vrátka k citům a něže a děti můžete během dne vidět, jak chodí daňky krmit jablíčky.

Večery patří většinou sportování. Hraje se tu fotbal, vybíjená, přehazovaná, volejbal, děti si házejí s létajícím talířem... Nechybí posezení a zpívání u táboráku, na závěr pobytu nesměla chybět diskotéka.

### Zásah do srdíčka

Všichni, kdo absolvovali letošní letní jazykovou školu, z ní odjíždějí něčím poznamenaní a zasažení. Děti si zlepšily úroveň svých jazykových znalostí a dovedností a získaly nové kamarády. Děvčata- vychovatelky mají také na co vzpomínat. „Byly to šikovné a zvědavé děti. Vnímavé a citlivé. A každé z nich bylo něčím zajímavé,“ shodují se dívky. „Na první pohled je nerozeznáte od dětí z úplných rodin, ale ▶

## Nadační fond manželů Livie a Václava Klausových



### Letní jazyková škola byla realizována díky daru Nadačního fondu Livie a Václava Klausových,

jehož posláním je podpora různých forem vzdělávání. Spolupráce VDV a Nadačního fondu začala v roce 2006, kdy společně zahájily veřejnou sbírku rozsvícením vánočního stromu na Hradě. Veřejná sbírka je realizována každoročně a výtěžek z ní je určen na pomoc dětem z dětských domovů, pěstounských a sociálně slabých rodin. Později spolupráce VDV a nadačního fondu byla rozšířena o letní jazykovou školu pro děti z dětských domovů. Letos v květnu obdržel Nadační fond Livie a Václava Klausových poděkování VDV za vynikající realizaci projektu, které se uděluje na Ceně Olgy Havlové.



Vedoucí tábora (zleva):  
Grażyna Golová, Kristýna  
Chudlařská, Aurélie  
Krucinová a Aneta Klápšťová

když se začnou svěřovat, vidíte, že strádají a jsou něčím poznamenané.“

Grażyna asi bude vzpomínat na to, jak všichni houževnatě hledali na louce mobil jedné z děvčat poté, co ho ztratila. „Tolik jí chtěli pomoci! Když ho nenašli večer, vstali ráno před budíčkem a odpoledne šli hledat znovu, jen aby jí pomohli...“ Kristýnu s Anetou zasáhla spontánnost čtrnáctiletého Pavla a dvanáctiletého Péti, kteří se jim dostali pod kůži. „Pavlík měl vtipné připomínky, všechno komentoval a všechno pobavil,“ usmívá se Aneta. „A co jedenáctiletá Jiřinka, která byla také pohodová a stále jedla za tři!“ směje se Kristýna.

### „Teta Lída a strejda Libor“

Správci rekreačního zařízení Orliček v Nekoři jsou od letošní sezóny Libor a Lída Kolmanovi. Řeklo by se, že jejich odpovědnost končí u dobrého vybavení chatků a zajištění stravování, ale to u Kolmanů není pravda. K dětem mají blízký vztah – paní Lída s nimi pracuje už dvacet let, věnuje se arteterapii, taneční terapii a terapii metodou „Ruš“. Oba manželé jezdili s dětmi na zimní i letní tábory, v Dolních Chabrech v Praze 8 uvedli do života projekt pro děti a rodiče Slunečný dvůr a tady by jednou rádi vytvořili Centrum péče o tělo a duši.

Když v prvních dnech několik dětí onemocnělo, paní Lída za nimi chodila, povídala si s nimi a připravila pro ně speciální program. Spolu s Liborem vymysleli pro všechny děti hru na erby, aby je zpočátku více smtelili.

Každý si namaloval svůj vlastní erb, v němž se ostatním představil, co má rád a co je pro něho charakteristické. Erby pak visely po celou dobu tábora v jídelně na nástěnce. Děti si dokonce vymýšlely i nová příjmení, jimiž měly vyjádřit, jací jsou – například Anička Pejsková...

„Strejdu Libora a tetu Lídu si vezmu s sebou do domova v Budišově,“ tvrdí rezolutně desetiletá Lenka, která jim (stejně jako ostatní děti) nosí namalované dárečky. „Kolmanovi se o nás moc hezky starají. Pan Libor je pohodový chlap. A povídá si s námi o všem možném, třeba o autech nebo motorkách,“ potvrzuje nadstandardní péči tohoto správcovského páru také zástupce kluků Karel.

Letní jazyková škola před pár týdny skončila, už v únoru se ale začne připravovat další ročník. Snad i děti, které sem přijedou za rok, budou odjíždět stejně spokojené jako ty letošní! ●



„Teta Lída a strejda Libor“ Kolmanovi



### Jitka Horáková asistentka ředitelky a koordinátorka projektů

Od poloviny června se ve VDV můžete setkávat se sympatickou Jitkou Horákovou, která zde nastoupila jako asistentka ředitelky Mileny Černé a zároveň koordinátorka dvou projektů: Letní jazykové školy a Salzburských seminářů pro lékaře.

Shodou okolností jsou oba projekty (stejně jako toto číslo časopisu) zaměřené na vzdělání, a tak nás zajímalo, co si o vzdělanosti Jitka myslí. „Každý rozumný člověk ví, že učit by se měl celý život. A uvědomění proč, co a jak by si měl odnést už ze základní školy. Paní učitelka na prvním stupni může žáky nasměrovat k anebo naopak od určitého předmětu. Ocenění učitelů, a nejen finanční, ale i společenské, je však spíše nedostatečné,“ říká na toto téma. „Moje sestra učí na základní škole a vzdělávání dětí vnímá jako své poslání. Ale toto zaměstnání si nevybírala snadno, musela čelit známým předsudkům o učitelkách, dokonce i ze strany našeho tatínka.“

Jitka má za sebou bakalářské studium na Fakultě humanitních studií UK a nyní zahajuje druhý ročník magisterského studia na Katedře studií občanské společnosti. Tento obor úzce koresponduje s její prací ve VDV, kde se jí líbí. „VDV jde příkladem ostatním nadacím, protože nepřerozdělujeme peníze jen s ohledem na marketingové poučky o vztazích s veřejností. Naopak, snažíme se účinně pomáhat tam, kde je třeba, a ne tam, kde se to bude vyjímat. Myslím, že proto nám lidé důvěřují. Paní Milena Černá ví, jak lidi pohládít a jak ty, kteří jsou v úzkých, navést na správnou cestu a dát jim naději. To se od ní chci naučit – nejen pokoře, ale i odvaze. Nejsme jenom „kasička“! Měli bychom probouzet a pozdvihovat morální vědomí společnosti a hledat v lidech to dobré. Aby dárcovství přicházelo na mysl lidem, kteří se nacházejí v situaci, že mohou být druhým prospěšní, zcela přirozeně a nezištně – jako laskavost a radost, že mohou pomoci. To by mělo být znakem zdravé společnosti,“ tvrdí Jitka s přesvědčením. ●

# Projekt Patronát Fondu vzdělání

## Víc než jenom peníze

Čtrnáctým rokem pokračuje společný projekt VDV a ČSOB umožňující dosáhnout na vzdělání studentům, kteří by kvůli svému zdravotnímu či sociálnímu znevýhodnění nejspíš studovat nemohli či by studovali se značnými obtížemi. Z Fondu vzdělání se jim dostává dlouhodobých stipendií, anebo alespoň jednorázových finančních příspěvků na studium. Od letošního června deset z nich dostalo ještě něco navíc – svého patrona.

Irena Šatavová

„Naším studentům chceme nabídnout podporu nad rámec finanční výpomoci,“ říká Pavlína Folovská, manažerka společenské odpovědnosti ČSOB. Zaměstnanci banky se již na jaře hlásili, že se chtějí zapojit do projektu Patronát, v němž si vezmou „pod svá křídla“ studenty – stipendisty Fondu a naváží s nimi osobní kontakt. Pro začátek bylo vybráno deset patronů, z nichž každý byl přidělen k jednomu ze zdravotně postižených studentů. Do budoucna by měli patrona dostat i studenti sociálně handicapovaní. „Každý patron má možnost se osobně setkávat se svým studentem a zjistit, co se mu na škole při studiu líbí, nebo co mu naopak chybí. Díky tomu budeme moci v budoucnu naše projekty lépe zacílit, aby byly co nejvíce užitečné“, vysvětluje Pavlína Folovská.

A jak to vypadalo v praxi po prvních týdnech projektu Patronát? Na to jsme se zeptali jak patronů, tak i stipendistů. Postřehy a názory některých z nich vám nyní nabízíme.

### Touží patřit do širší společnosti

Irena Procházková se stala patronkou dvacetileté Gabriely Čemanové, která studuje na Obchodní akademii v Janských Lázních a po dětské obrně má zhoršenou pohyblivost. „Gábina je moc milá a příjemná dívka, optimistická, přátelská a skromná. Má velmi pozitivní pohled na svět kolem sebe,“ říká Irena Procházková. „Setkání s ní bylo pro mne zajímavé i poučné. Na vlastní oči jsem se přesvědčila, že se dokáže opravdově radovat i z maličkostí a má obrovskou životní energii a optimismus, který z ní přímo sálal. Mohla by ho rozdávat!“ dělí se o své poznatky Irena Procházková. Jí osobně patronát umožnil hlubší zamyšlení nad životem handicapovaných mladých

lidí. Byla upřímně překvapená z jejich optimismu, nadšení a snahy vést úplně normální všední život. A jakou pomoc by Gabriela uvítala? „Určitě větší otevřenost školy okolnímu světu. Potřebuje si ověřit, že se svými současnými znalostmi obstojí i mezi zdravými lidmi a dokáže se zapojit do běžného života. Mezi svými nynějšími spolužáky je jí dobře, rozumí si s nimi a spojuje je společný handicap, ale touží patřit do širší společnosti.“

### Handicap není pro postižené takovou překážkou, jak si myslí zdraví lidé

Katarínu Cehelskou svedl patronát dohromady s Petrou Hynkovou, která studuje Filosofickou fakultu UK. „Petra je velice příjemná mladá dáma, která si svým optimismem a životní energií podmaní každého ve svém okolí,“ popisuje svoji svěřenkyňu Katarína Cehelská. Petra se pohybuje na vozíčku a ve škole se setkává

s nedostatečným vybavením pro tělesně postižené studenty. Určitě by ocenila odborného asistenta pro psaní své bakalářské práce a ráda by poznala i jiné podobně postižené studenty.

„V osobě Petry a její maminky jsem získala nové kamarádky a okno k nahlédnutí do dalšího, pro mě nového světa,“ říká patronka Petry. Jejím hlubokým osobním poznatkem je to, že postižení pro handicapovaného člověka samotného zdaleka není takovou překážkou, jak si myslí zdraví lidé. „Spíš posiluje jejich touhu něco dokázat a být úspěšný,“ říká s respektem Katarína Cehelská.

### Dokáže víc než některé zdravé vrstevnice

Patronkou jednadvacetileté neslyšící studentky Univerzity Palackého v Olomouci Evy Uhrové se stala Lenka Kamená. Vytvořily si spolu přátelský vztah a Lenka Kamená popisuje Evu jako „milou, příjemnou a inteligentní mladou slečnu, která se snaží překonávat překážky, které jí její postižení přináší.“ Ve studiu se musí potýkat s tím, že na přednáškách nelze zároveň odezírat ze rtů a psát. Proto by potřebovala svou stálou zapisovatelku. Občas jí s tím vypomáhají kamarádky, které zrovna mají čas, ale je to komplikované – ne pokaždé se to povede a ne pokaždé to po nich přečte. Určitě by jí výrazně pomohlo, kdyby jí vyučující mohl e-mailem posílat látku, kterou ve škole odpřednášel. „Přineslo mi to velkou životní zkušenost, protože jsem se dosud nikdy osobně nesetkala s neslyšícím člověkem tak, abych si s ním mohla povídat a naslouchat tomu, jak musí svému postižení čelit,“ světuje se Lenka Kamená. „Obdivuji na Evě, jak sportuje, chodí na brigády a dokáže věci, které některé její zdravé vrstevnice nedokáží, přestože k tomu mají všechny předpoklady.“ ●



Setkání patronů z ČSOB a studentů Fondu vzdělání v Obchodní akademii Janské Lázně





## Pohled z druhé strany

**Bylo setkání s patrony přínosné i pro studenty?  
Na to vám někteří z nich odpoví v následující anketě.**

- 1. Našel/la jste se svým patronem „společnou řeč“?**
- 2. Co vám osobně partnerství s patronem přineslo?**

### **Markéta Slabá**

1. Myslím, že jsem si se svou patronkou skvěle rozuměla a našly jsme spoustu společných zájmů.
2. Už jen to, že se o vás někdo zajímá a stará se o vaše potřeby, je velmi povzbuzující.

### **Kateřina Uličná**

1. Zpočátku jsem měla trochu strach, jak to bude celé probíhat, ale během osobního setkání tyto moje obavy opadly a celý rozhovor probíhal velmi přátelsky.
2. Mně osobně partnerství přineslo nový pohled na VDV, který mi stipendium poskytuje, a ujištění, že se zajímá o to, kam získané finance posílá a jak je s nimi nakládáno.

### **Petra Hynková**

1. Společnou řeč jsme s mojí patronkou našly ihned, bylo to velmi spontánní setkání.
2. Přineslo mi to nové přátelství a moc mne potěšil zájem o mé koníčky, hlavně o tancování.

### **Štěpán Hozák**

1. Setkání bylo příjemné, vycházeli jsme spolu vstřícně, přátelsky.
2. Milé povídání, milý rozhovor. Potěšilo mě, že má někdo zájem o studijní trampoty handicapovaných studentů.

### **Jaroslava Hejdová**

1. Moje patronka mi byla velmi sympatická a měly jsme si co říci.
2. Velice jsme se u nějakých věcí zasmály!

### **Gabriela Čemanová**

1. Myslím, že jsme si spolu s patronkou rozuměly, měla jsem z toho dobrý pocit.
2. Byla to pro mě dobrá zkušenost.

### **Eva Uhrová**

1. „Společnou řeč“ jsme s patronkou našly, přestože neslyším 😊. Určitě byl pro ni nezvyklé mluvit pomalu a zřetelně artikulovat, ale i tak „společná řeč“ byla.
2. Mohlo by být takových ochotných a příjemných lidí, jako byla moje patronka, více! ●

## Vzpomínka na Michala Pavelku



*Michal Pavelka, těžce postižený student, dokázal při cestě za svým cílem – studiem technického oboru*

*– překonat řadu překážek. V červenci však svůj boj s dlouhodobou nemocí prohrál. Jeho patronka Hana Zbranková ze Zlína vzpomíná na Míšu takto:*

*„Věřím, že podpora ze strany VDV, která Michalovi umožnila věnovat se studiu a soustředit se tak na jiné aktivity, než bylo jeho velké trápení a bolest, byla smysluplná a dala mu alespoň v minimální míře možnost přiblížit se životu jeho vrstevníků a odbourat bariéry společenské izolace. Jeho přístup k životu, síla překonávat překážky a úsilí, které věnoval studiu, byly obdivuhodné. Setkání s Míšou a jeho rodinou, byť jen krátké a vzhledem k okolnostem zprostředkované především e-maily a telefonicky, bylo pro mě hodně silným zážitkem a určitě jedním z výrazných impulsů k zamýšlení se nad hodnotami a prioritami života. Je mi líto, že schůzka, kterou jsme měli domluvenu na 4. září, v den jeho plánovaného zápisu do dalšího ročníku, už bohužel zůstane jen nenaplněnou poznámkou v mém diáři.“*

*Michal ještě před prázdninami složil všechny předepsané zkoušky na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně, která mu ke studiu vytvořila zvláštní podmínky odpovídající jeho těžkému handicapu (Michal musel být neustále napojen na přístroje). Za svůj přístup a pomoc získala Univerzita Tomáše Bati v září 2009 zvláštní ocenění ČSOB. ●*



# Srdce a dlaň otevřené

## Představujeme A. Karla Velana

**Ing. Karel Velan oslavil vloni krásných devadesát let. Kdyby se ohlédl, viděl by za sebou život naplněný prací a rozmanitou činnostmi, mezi níž hrála a stále hraje významnou roli charita. Jeho cesta s Olgou Havlovou se profala v roce 1990 a od té doby je pan Velan se svojí ženou Olgou věrným podporovatelem Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové.**

Irena Šatavová

s využitím článku publikovaného v kanadském čtrnáctidenníku *Nový domov* 5. 11. 2008

### Světově proslulý průmyslník

Karel Velan, rodák z Ostravy, je jedním z našich nejnámějších krajanů žijících v Kanadě. Tento nesmírně talentovaný konstruktér, absolvent Vysokého technického učení v Brně, je držitelem celkem 26 patentů. Jeho firma patří mezi nejvýznamnější výrobce průmyslových armatur a ocenění, která pan Velan za svou práci získal, je tolik, že pouze jejich výčet by zabral většinu stránky. Jen namátkou zmíníme např. jeho vyhlášení quebeckým Podnikatelem roku v letech 1992, 1996 a 2002, uznání od časopisu *Financial Post* za „Nejlépe vedený soukromý podnik“ v roce 1996 či jmenování Rytířem Quebeckého národního řádu v roce 2005.

### Podporovatel česko-amerických vztahů

Po odchodu z Československa v roce 1948 žil pan Velan s manželkou a syny Ivanem a Petrem rok ve Švýcarsku. Třetí syn Tomáš, který je nyní prezidentem firmy, se narodil v roce 1952 už v Kanadě, kam rodina natrvalo přesídlila v roce 1949. Zde se stal spoluzakladatelem Česko-kanadské obchodní komory a stál i při zrodu dnešní Česko-severoamerické obchodní a kulturní komory.



Tři Olgy po tiskové konferenci v Ottawě (zleva: Olga Velanová, Olga Havlová a Olga Boučková)

Na své začátky v nové domovině nikdy nezapomněl a mnoha novým přistěhovalcům do Kanady poskytl zaměstnání.

### Impuls k založení VDV

Když se pan Velan v roce 1990 setkal s Olgou Havlovou při její návštěvě Kanady, okamžitě reagoval na zprávy o špatném stavu českého zdravotnictví a věnoval jí značnou částku peněz, což byl inspirující impuls k založení VDV. Paní Olga vzpomínala na jejich první setkání takto: „Přišel za mnou po tiskové konferenci a povídá: Řekla jste to moc krásně. Rád bych vám při své nadcházející návštěvě v Čechách věnoval sto tisíc dolarů na dětskou nemocnici v Brně. Uvědomila jsem si, že tak můžu sehnat spoustu peněz, můžu získat styky a mnoho udělat...“. Přerod myšlenky v realitu mající podobu dnešního VDV byl nadosah. A „nadosah“ paní Olze resp. VDV zůstal po následující léta i Karel Velan se svou manželkou a jejich finanční pomoc. Manželé Velanovi patří už skoro dvacet let mezi významné a vážené podporovatele VDV a jejich „podpis“ najdete pod akcemi, jako jsou chráněné dílny pro mentálně a tělesně postižené v Blansku, dvouměsíční stáže českých lékařů v prestižních univerzitních nemocnicích USA a Kanadě, pomoc při povodních v roce 1997 na Moravě či olympiády pro postižené.

### Dobročinnost na všech frontách

Velanovi podporují nejen projekty v Čechách, ale i v Montrealu, kde pomohli kupříkladu založit tři útulky pro ženy a děti bez přístřeší. Od ministra zahraničních věcí ČR dostali v roce 1998 Cenu za šíření dobrého jména ČR v zahraničí GRATIS AGIT a v roce 2004 získal Karel Velan jako jediný Čech žijící v zahraničí Cenu etického fóra v Praze za „příkladné úsilí o prosazování etických a humanitních ideálů ve staré vlasti i v nové domovině a vlastenectví stvrzené dobro-

činnými skutky“. V roce 1981 založil svou vlastní nadaci, která každoročně uděluje cenu Velan Award Kanadánům poskytujícím nezištnou a obětavou pomoc lidem v rozvojových zemích. Spolu s Josefem Sukem vytvořil také Fond Antonína Dvořáka, který pomáhá organizovat soutěže mladých kanadských interpretů české hudby.

### Člověk Karel Velan

Co ještě dodat o Člověku Karlu Velanovi? Vynikající v práci přesahující hranice států i kontinentů, s bystrým mozkiem a velkým, otevřeným srdcem. Skvělý manžel a zodpovědný otec tří synů, milovník hudby, nadšenec pro astrofyziku a vesmírný výzkum. I ve svých devadesáti letech každé ráno cvičí, denně chodí do kanceláře, má přesný úsudek a energii, kterou by mu druzí mohli závidět. Tak snad jen dodejme: Děkujeme, že jste, pane Velane! ●



Udělení poděkování Karlu Velanovi na Ceně Olgy Havlové 1995



# Rolnička

## Středisko Diakonie v Soběslavi

Diakonie Českobratrské církve evangelické je humanitární nestátní organizace, která poskytuje sociální, zdravotní, pastorační a vzdělávací služby. Stará se o ty, kteří se pro svůj věk, zdravotní postižení, nemoc, osamocení či ohrožení dostali do nepříznivé životní situace. Své služby Diakonie vykonává ve více než třiceti střediscích po celé České republice a kromě toho se v osmi speciálních školách věnuje i výuce dětí a mladistvých zdravotně postižených.

Jana Plíšková

VDV některá střediska Diakonie již víckrát peněžně podpořil – mezi nimi i Rolničku, středisko v Soběslavi, které mnohostranně pomáhá dětem zdravotně znevýhodněným až do jejich dospělosti. O tom, jak se lidem v Rolničce daří a komu a jak Rolnička pomáhá, jsme hovořili s Mgr. Evou Janatovou.

● **VDV Rolničku již několikrát podpořil. Víte, na co byly získané peníze použity?**

Od VDV jsme dostali v roce 2002 padesát tisíc korun na rekonstrukci domu a v roce 2004 deset tisíc korun na zdravotní pomůcky.

● **Proč jste oslovili právě VDV?**

Dnes existují grantové kalendáře, takže se dozvíme poměrně snadno a přesně, která nadace co a za jakých podmínek nabízí.

● **Které služby Rolnička poskytuje?**

K těm hlavním patří centrum denních služeb pro děti a mládež, stejně jako pro dospělé, a potom chráněné bydlení. Další službou je zaměstnávání a pracovní rehabilitace v chráněné dílně a v čajovně-kavárně Rolnička u nás v Soběslavi. V čajovně se chystáme teď v říjnu otevřít další místnost díky tomu, že jsme na to dostali grant. K doplňkovým službám Rolničky patří každodenní doprava dětí žijící mimo Soběslav do zařízení, arteterapie, canisterapie, rehabilitace, logopedie. A také integrovaný pobyt pro děti zdravé.

● **Součástí Diakonie jsou i školy, které jsou určené zdravotně postiženým. Jaké školy tady v Soběslavi máte?**

Mateřskou školu, základní školu speciální a praktickou školu speciální. Vzdělávání u nás začíná v mateřské škole od tří let. Provázanost se střediskem Rolnička je velká, neboť děti jsou zpravidla klienty obojího.

● **A teď to důležité: když skončí váš klient školu, co se s ním pak stane?**

Pokud je tady místo, můžeme jej zaměstnat v chráněné dílně. Pokud ne, může se stát klientem centra denních služeb pro dospělé. Navíc má Rolnička i chráněné bydlení, ale jen pro šest lidí.

● **Vaší funkcí je takzvaný fundraising a public relations. Jak by se nejlépe a nejsrozumitelněji dala vaše práce popsat?**

Aby bylo označení srozumitelné každému, lze říci, že jsem pracovníkem, jehož úkolem jsou kontakty s veřejností.

● **Pěkný příklad toho, co vaše práce obnáší, jsem viděla ve foyer Divadla Na zábradlí, kde byla výstava obrázků vytvořených právě klienty Rolničky. To je moc dobrý počin – v tak známém pražském divadle se s Diakonií seznámí mnoho lidí.**

S tím jsme začali na podzim roku 2007. Pomohlo nám při tom jednak to, že u nás v Rolničce ty pěkné obrázky vznikají, jednak to, že máme v divadelním světě známé – v první řadě herce Jaroslava Duška. V Divadle Na zábradlí nám umožnili uspořádat výstavu, kterou Jarda Dušek uváděl, dokonce pak řídil i dražbu našich děl. Vloni jsme měli výstavu v divadle Disk v Praze 1 a letos se nám podařilo dostat, opět díky Jardu Duškovi, do divadla Čertovka u Kamy na Malé Straně. Obrázky se tam budou dražít 4. prosince. ●



### Jak se daří hospodařit soběslavským školám Diakonie,

to bylo téma našeho rozhovoru s jejich ředitelkou Mgr. Kamilou Viktorovou.

● **Na co je podle vás obtížnější sehnat finanční prostředky – na provoz Rolničky, nebo na provoz vašich škol?**

Financování škol je jednodušší. Škola zkrátka dostane peníze podle počtu svých žáků. Mám tedy jistotu – pokud mám žáky, dostanu na ně i peníze.

● **Vystačíte s tím?**

Jakž takž. Pomáhá nám to, že jsme se střediskem Rolnička v jedné budově. Náklady si dělíme napůl.

● **Stává se, že dítě nemůžete s ohledem na jeho postižení přijmout?**

Stalo se mi to jednou. Ale nešlo tolik o to, že by dítě bylo nevzdělavatelné, spíš o to, že jsem neměla skupinu, kam bych ho zařadila. Složitě je totiž hlavně to, jak děti v jedné třídě k sobě přiřadit. Nemůže tam být například šest dětí na vozíčku.

● **A získat žáky není problém?**

Vlastně trochu je. Rodilo se méně dětí, takže je jich teď méně i ve speciální škole. Ale my k nám bereme také děti s hodně vážným kombinovaným postižením, což nebývá zvykem.

● **Jste střediskem a školou patřící k církvi. Je to znát?**

Chodí k nám farář. Zaměstnanci vztah k církvi evidentně mají. Na biblické hodiny nebo bohoslužby chodí většina, i ti, kteří do žádného sboru nepatří. Prostředí člověka ovlivní; a asi jsme tak i naladěni – když jdete dobrovolně do organizace patřící k církvi...



## Poznamenejte si do diáře...

### do 30. září

se lékaři mohou hlásit na mezinárodní semináře v Salzburgu z oboru psychiatrie, chirurgie a neurochirurgie, patologie, onkologie, traumatologie, pediatrie a dalších. Semináře se uskuteční v roce 2010 a jejich podrobný seznam je zveřejněn na [www.vdv.cz](http://www.vdv.cz).

### 2. října

VDV a Oblastní charita Ostrov pořádají u příležitosti Mezinárodního dne seniorů konferenci, která je zaměřena na potřeby poskytovatelů sociálních služeb, jejich pracovníků v přímé obslužné péči, a to především v Karlovarském kraji. Konference se koná v Domě kultury v Ostrově, přihlásit se můžete u Oblastní charity Ostrov prostřednictvím e-mailu [CARITAS-Ostrov@seznam.cz](mailto:CARITAS-Ostrov@seznam.cz).

### od 5. října

bude v rámci osvětové kampaně VDV „Kroky k integraci“ v České televizi vyslán charitativní spot VDV. Osvětová kampaň je zaměřena na zpřístupnění vzdělání mladým lidem se zdravotním postižením. Generálními partnery kampaně jsou Česká televize, Český rozhlas a Československá obchodní banka, a. s. Partnery kampaně jsou Prague Film School, Otto Bock ČR, s. r. o., a společnost W. L. Gore & Associates.

### od 18. listopadu do 8. prosince

se osm dětí ze Severních Čech s těžkými formami astmatu zúčastní ozdravného pobytu ve švýcarském Davosu. Třítýdenní léčebný pobyt ve Vysokohorské klinice bude spojen s intenzivní diagnostikou a závěrečným návrhem optimálního léčení.

### 22. listopadu

se v Divadle na Vinohradech uskuteční Baletní galavečer nazvaný Uměním pomáhat, který je pořádán na podporu veřejné sbírky VDV Dobra není nikdy dost. Na představení Taneční konzervatoře Ivo Váni – Psoty v Praze jako hosté vystoupí Michal Štípa, Richard Ševčík, Marika Hanousková, Petr Holuša a studenti Taneční konzervatoře Magistrátu města Brna.



Podrobnosti ke všem akcím získáte na [www.vdv.cz](http://www.vdv.cz)

## Chcete pomoci?

### Veřejná sbírka

#### Dobra není nikdy dost

– č. účtu: 625 625 625 / 0300

### Dary na potřeby

#### zařízení pro starší lidi

– č. účtu: 397 655 004 / 2700

### Čísla účtů na ostatní projekty VDV

– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300

– č. účtu USD: 478 573 203 / 0300

### Pomozte Tomášovi pořídit bionické protězy horních končetin

– č. účtu CZK: 478 437 033 / 0300

variabilní symbol 2198



Tomáš se narodil s vrozenou vadou horních končetin. Vyrstl v Jedličkově ústavu, později navštěvoval integrované učiliště v Praze 9, kde se osvojil techniku administrativní práce. Bionické protězy pro Tomáše představuje šanci chodit do zaměstnání a žít běžný život srovnatelný s jeho vrstevníky. ●

## Kalendárium



Dobré zprávy: Bulletin Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Redakční rada: Ing. Irena Šatavová, MUDr. Milena Černá, Mgr. Monika Granja, MUDr. Jana Plíšková

Grafická úprava: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz

Vyšlo: 20. září 2009 Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, [vdv@vdv.cz](mailto:vdv@vdv.cz), [www.vdv.cz](http://www.vdv.cz)

Bulletin je určen pro dárcy a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Bulletin je neprodejný.

